

¹Da nun der König in seinem Hause saß und der HERR ihm Ruhe gegeben hatte von allen seinen Feinden umher,²sprach er zu dem Propheten Nathan: Siehe, ich wohne in einem Zedernhause, und die Lade Gottes wohnt unter den Teppichen.³Nathan sprach zu dem König: Gehe hin; alles, was du in deinem Herzen hast, das tue, denn der HERR ist mit dir.⁴Des Nachts aber kam das Wort des HERRN zu Nathan und sprach:⁵Gehe hin und sage meinem Knechte David: So spricht der HERR: Solltest du mir ein Haus bauen, daß ich darin wohne?⁶Habe ich doch in keinem Hause gewohnt seit dem Tage, da ich die Kinder Israel aus Ägypten führte, bis auf diesen Tag, sondern ich habe gewandelt in der Hütte und Wohnung.⁷Wo ich mit allen Kinder Israel hin wandelte, habe ich auch je geredet mit irgend der Stämme Israels einem, dem ich befohlen habe, mein Volk Israel zu weiden, und gesagt: Warum baut ihr mir nicht ein Zedernhaus?⁸So sollst du nun so sagen meinem Knechte David: So spricht der HERR Zebaoth: Ich habe dich genommen von den Schafhürden, daß du sein solltest ein Fürst über mein Volk Israel,⁹und bin mit dir gewesen, wo du hin gegangen bist, und habe alle deine Feinde vor dir ausgerottet und habe dir einen großen Namen gemacht wie der Name der Großen auf Erden.¹⁰Und ich will meinem Volk Israel einen Ort setzen und will es pflanzen, daß es daselbst wohne und nicht mehr in der Irre gehe, und es Kinder der Bosheit nicht mehr drängen wie vormals und seit der Zeit, daß ich Richter über mein Volk Israel verordnet habe,¹¹und will

¹وَكَانَ لَمَّا سَكَنَ الْمَلِكُ فِي بَيْتِهِ وَأَرَاخَهُ الرَّبُّ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ مِنْ جَمِيعِ أَعْدَائِهِ² أَنَّ الْمَلِكَ قَالَ لِنَتَّانَ النَّبِيِّ، انْطُرْ. إِنِّي سَاكِنٌ فِي بَيْتٍ مِنْ أَرْضٍ، وَتَابَوْتُ لِلَّهِ سَاكِنٌ دَاخِلَ السَّقْفِ.³ فَقَالَ نَتَّانُ لِلْمَلِكِ، اذْهَبْ أَفْعَلْ كُلَّ مَا يَقْلِبُكَ، لِأَنَّ الرَّبَّ مَعَكَ.⁴ وَفِي تِلْكَ اللَّيْلَةِ كَانَ كَلَامُ الرَّبِّ إِلَى نَتَّانَ، اذْهَبْ وَقُلْ لِعَبْدِي دَاوُدَ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، أَنْتَ تَبْنِي لِي بَيْتًا لِسُكُنَائِي.⁵ لِأَنِّي لَمْ أَسْكُنْ فِي بَيْتٍ مُنْذُ يَوْمٍ أَصْعَدْتُ بَيْتِي إِسْرَائِيلَ مِنْ مِصْرَ إِلَى هَذَا الْيَوْمِ، بَلْ كُنْتُ أَسِيرٌ فِي حَيْمَةٍ وَفِي مَسْكَنٍ.⁷ فِي كُلِّ مَا سِرْتُ مَعَ جَمِيعِ بَنِي إِسْرَائِيلَ، هَلْ فُلْتُ لِأَحَدٍ فِضَاةَ إِسْرَائِيلَ الَّذِينَ أَمَرْتُهُمْ أَنْ يَزْعُوا شَعْبِي إِسْرَائِيلَ، لِمَاذَا لَمْ تَبْنُوا لِي بَيْتًا مِنَ الْأَرْضِ.⁸ وَالآنَ فَهَكَذَا تَقُولُ لِعَبْدِي دَاوُدَ، هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، أَنَا أَحَدْتُكَ مِنَ الْمَرِيضِ مِنْ وَرَاءِ الْعَتَمِ لِتَكُونَ رَئِيسًا عَلَى شَعْبِي إِسْرَائِيلَ.⁹ وَكُنْتُ مَعَكَ حِينَمَا تَوَجَّهْتَ، وَقَرَضْتُ جَمِيعَ أَعْدَائِكَ مِنْ أَمَامِكَ، وَعَمِلْتُ لَكَ اسْمًا عَظِيمًا كَأَسْمِ الْعُظَمَاءِ الَّذِينَ فِي الْأَرْضِ.¹⁰ وَعَيَّنْتُ مَكَانًا لِشَعْبِي إِسْرَائِيلَ وَعَرَسْتُهُ، فَسَكَنَ فِي مَكَانِهِ، وَلَا يَصْطَرِبُ بَعْدُ وَلَا يَعُودُ بَنُو الْإِنْمِ يُدَلِّلُونَهُ كَمَا فِي الْأَوَّلِ¹¹ وَمُنْذُ يَوْمٍ أَقَمْتُ فِيهِ فِضَاةً عَلَى شَعْبِي إِسْرَائِيلَ. وَقَدْ أَرْحَكُ مِنْ جَمِيعِ أَعْدَائِكَ. وَالرَّبُّ يُخَيِّرُكَ أَنْ الرَّبُّ يَصْنَعُ لَكَ بَيْتًا.¹² مَتَى كَمَلْتَ أَبَامُكَ وَاصْطَلَجْتَ مَعَ آبَائِكَ أَقِيمْ بَعْدَكَ تَسْلَكَ الَّذِي يَخْرُجُ مِنْ أَحْشَائِكَ وَأَتَيْتُ مَمْلَكَتَهُ.¹³ هُوَ بَيْتِي بَيْتًا لِاسْمِي، وَأَنَا أَتَيْتُ كُرْسِيَّ مَمْلَكَتِهِ إِلَى الْأَبَدِ.¹⁴ أَنَا أَكُونُ لَهُ أَبًا وَهُوَ يَكُونُ لِي ابْنًا. إِنْ تَعَوَّجَ أَوْدَبُهُ بِقَضِيبِ النَّاسِ وَبِصَرَاتِ بَنِي آدَمَ¹⁵ وَلَكِنْ رَحْمَتِي لَا تُنْرَعُ مِنْهُ كَمَا تَرَعَتْهَا مِنْ سَاوُلَ الَّذِي أَرَلْتُهُ مِنْ أَمَامِكَ.¹⁶ وَبِأَمْرٍ بَيْتِكَ وَمَمْلَكَتِكَ إِلَى الْأَبَدِ إِلَى الْأَبَدِ.¹⁷ فَحَسَبْتَ جَمِيعَ هَذَا الْكَلَامِ وَحَسَبْتَ كُلَّ هَذِهِ الرُّؤْيَا كَذَلِكَ كَلَّمَ نَتَّانُ دَاوُدَ.¹⁸ فَدَخَلَ الْمَلِكُ دَاوُدَ وَجَلَسَ أَمَامَ الرَّبِّ وَقَالَ، مَنْ أَنَا يَا سَيِّدِي الرَّبِّ، وَمَا هُوَ بَيْتِي حَتَّى أَوْصَلْتَنِي إِلَى هَهُنَا.¹⁹ وَقَالَ هَذَا أَيْضًا فِي عَيْنِكَ يَا سَيِّدِي الرَّبِّ فَتَكَلَّمْتُ أَيْضًا مِنْ جِهَةِ بَيْتِ عَبْدِكَ إِلَى رَمَانٍ طَوِيلٍ. وَهَذِهِ عَادَةُ الْإِنْسَانِ يَا سَيِّدِي الرَّبِّ.²⁰ وَمَاذَا يَعُودُ دَاوُدُ يُكَلِّمُكَ وَأَنْتَ قَدْ عَرَفْتَ عَبْدَكَ يَا سَيِّدِي الرَّبِّ.²¹ فَمِنْ أَجْلِ كَلِمَتِكَ وَحَسَبْتَ قَلْبِكَ فَعَلِمْتُ هَذِهِ الْعُظَايِمَ كُلَّهَا لِتُعْرِفَ عَبْدَكَ. لِذَلِكَ قَدْ عَظُمْتَ أَبْنَاهُ الرَّبِّ الْإِلَهَ، لِأَنَّهُ لَيْسَ مِثْلَكَ وَلَيْسَ إِلَهَ غَيْرِكَ حَسَبَ كُلِّ مَا سَمِعْنَاهُ بِأَدَانِنَا.²³ وَإِنَّهُ أُمَّةٌ عَلَى

Ruhe geben von allen deinen Feinden. Und der HERR verkündigt dir, daß der HERR dir ein Haus machen will.¹² Wenn nun deine Zeit hin ist, daß du mit deinen Vätern schlafen liegst, will ich deinen Samen nach dir erwecken, der von deinem Leibe kommen soll; dem will ich sein Reich bestätigen.¹³ Der soll meinem Namen ein Haus bauen, und ich will den Stuhl seines Königreichs bestätigen ewiglich.¹⁴ Ich will sein Vater sein, und er soll mein Sohn sein. Wenn er eine Missetat tut, will ich ihn mit Menschenruten und mit der Menschenkinder Schlägen strafen;¹⁵ aber meine Barmherzigkeit soll nicht von ihm entwandt werden, wie ich sie entwandt habe von Saul, den ich vor dir habe weggenommen.¹⁶ Aber dein Haus und dein Königreich soll beständig sein ewiglich vor dir, und dein Stuhl soll ewiglich bestehen.¹⁷ Da Nathan alle diese Worte und all dies Gesicht David gesagt hatte,¹⁸ kam David, der König, und blieb vor dem Herrn und sprach: Wer bin ich, HERR HERR, und was ist mein Haus, daß du mich bis hierher gebracht hast?¹⁹ Dazu hast du das zu wenig geachtet HERR HERR, sondern hast dem Hause deines Knechts noch von fernem Zukünftigem geredet, und das nach Menschenweise, HERR HERR!²⁰ Und was soll David mehr reden mit dir? Du erkennst deinen Knecht, HERR HERR!²¹ Um deines Wortes willen und nach deinem Herzen hast du solche großen Dinge alle getan, daß du sie deinem Knecht kundtätetest.²² Darum bist du auch groß geachtet, HERR, Gott; denn es ist keiner wie du und ist kein Gott als du, nach allem, was wir mit unsern Ohren

الأرض مثل شعبي إسرائيل الذي سار الله ليفتديته لنفسه شعباً، ويجعل له اسماً، ويعمل لكم العظام والتخاوي لأرضك أمام شعبي الذي افتديته لنفسك من مصر من الشعوب والهيهم.²⁴ وتبت شعبي إسرائيل شعباً لنفسك إلى الأبد، وأنت يا رب صرت لهم إلهاً.²⁵ والآن أيها الرب الإله أقم إلى الأبد الكلام الذي تكلمت به عن عبدك وعن بيتي، وافعل كما تظقت.²⁶ وليعظم اسمك إلى الأبد، فيقال، رب الجنود إله على إسرائيل. وليكن بيت عبدك داود ثابتاً أمامك.²⁷ لأنك أنت يا رب الجنود إله إسرائيل قد أعلنت لعبدك قائلاً إني أبني لك بيتاً. لذلك وجد عبدك في قلبه أن يصلي لك هذه الصلاة.²⁸ والآن يا سيدي الرب أنت هو الله وكلامك هو حق، وقد كلمت عبدك بهذا الخبر.²⁹ فالآن ارض وبارك بيت عبدك ليكون إلى الأبد أمامك، لأنك أنت يا سيدي الرب قد تكلمت. فليبارك بيت عبدك ببركتك إلى الأبد.

gehört haben.²³ Denn wo ist ein Volk auf Erden wie dein Volk Israel, um welches willen Gott ist hingegangen, sich ein Volk zu erlösen und sich einen Namen zu machen und solch große und schreckliche Dinge zu tun in deinem Lande vor deinem Volk, welches du dir erlöst hast von Ägypten, von den Heiden und ihren Göttern?²⁴ Und du hast dir dein Volk Israel zubereitet, dir zum Volk in Ewigkeit; und du, HERR, bist ihr Gott geworden.²⁵ So bekräftige nun, HERR, Gott, das Wort in Ewigkeit, das du über deinen Knecht und über sein Haus geredet hast, und tue, wie du geredet hast!²⁶ So wird dein Name groß werden in Ewigkeit, daß man wird sagen: Der HERR Zebaoth ist der Gott über Israel, und das Haus deines Knechtes David wird bestehen vor dir.²⁷ Denn du, HERR Zebaoth, du Gott Israels, hast das Ohr deines Knechts geöffnet und gesagt: Ich will dir ein Haus bauen. Darum hat dein Knecht sein Herz gefunden, daß er dieses Gebet zu dir betet.²⁸ Nun, HERR HERR, du bist Gott, und deine Worte werden Wahrheit sein. Du hast solches Gute über deinen Knecht geredet.²⁹ So hebe nun an und segne das Haus deines Knechtes, daß es ewiglich vor dir sei; denn du, HERR HERR, hast's geredet, und mit deinem Segen wird deines Knechtes Haus gesegnet ewiglich.